

Albinček in petelinček.

Albinček, Rezin Albinček, bi bil imel rad hudega petelina, takega, da bi vse sosedne strahoval. Pa sam Bog znaj, kdo mu je povedal, da so tisti petelini posebno hudi in bojeviti, katere zležejo vrane. I no, Albinček je ves čas, odkar so gnezdile vrane, samo gledal, kje so -si naredile gnezda; kurje jajce je imel vže davno pripravljeno, da bi je podtaknil vrani, kakor kukavica. A, da boste poznali Albinčka in vedeli, zakaj se je toliko pečal s petelini, poslušajte:

Rezin Albinček je imel samo mater, — oče so mu umrli tako zgodaj, da jih še poznal ni. Mati Reza so pa hodili delat, kjer so jih najeli; seveda Albinček — šest ali sedem let je štel, toda sam ne, ampak mati so mu morali povedati, koliko let vže živi — Albinček toraj pa še ni bil za nobeno rabo pri delu, zato so ga puščali mati samega doma. Druzega opravila ni imel, kakor zvečer kuretnino spravljati spat. Ker je bil toraj vedno pri perutnini, izprevidel je kmalu, da se petelini radi tepó in da je nekaj posebnega, če imajo kje pri hiši močnega petelina.

„Takega ne bode nikjer, kakor bode naš,“ dejal je nekega jutra, ko je nesel kurje jajce, katero je bil vže davno izmaknil na gnezdu domače „rumenke,“ vrani valit. Težko je splezal — le pomislite, paziti je moral, da se mu ni strlo jajce — na visobo slivo, ali priplezal je pa le in dejal v vranje gnezdo kurje jajce. No, vrana in vran sta valila, ker nista opazila prevare. Takrat, ko je Albinček stikal po gnezdu, ni bilo nobenega doma, in pa je bilo tudi tem lažje, ker je „rumenka“ nesla zelo drobna jajca. Jej, to je imelo sedaj Albinčka, kdaj bode zležen petelinček!

Nekega jutra je pa vže čivkalo v gnezdu. „Petelinček, petelinček — — kmalu boš moj!“ zavriskal je Albinček ter urno plezal na slivo. Kaj tisto, če si je sukunjico strgal na komolci, in so dobile hlače veliko rano, on je mislil samo na petelinčka. Vže je bil pri gnezdu. Ali sedaj je pa zrastle vrana! Še dotakniti se ni mogel Albinček mladičev, nikar vže da bi bil dobil izmej vrančkov svojega petelinčka. Ej, niso hude samo koklje, ne! Albinček je obupal in šel z okljuvanimi prsti na tla. To je vže slišal včasih, da vrana vrani ne izkljuje očij, zanj je bilo pa nevarno.

„Da bi le vrana kam odletela!“ želel je na tihem pod guezdom, pa skoro na jok mu je šlo. A vrana mu ni izpolnila želje, temveč še vran je prinesel hrane ter se jel po svoje togotiti nad Albinčkom. Le-ta je za sedaj obupal ter jo nezadovoljen mahnil domov, pa še po poti se je vedno oziral proti gnezdu, kjer je bil njegov petelinček. Tisto ga je najbolj skrbelo, da bi se ne ubil. Vrančki bodo znali kmalu leteti, ali kaj bode s petelinčkom? Za nekaj časa je bilo sicer

še pametneje, da je ostal petelinček pri vranah, tako dolgo namreč, dokler še ni znal sam jesti. Toda Albinček bi ga vže tako rad videl in imel.

Tri dni je preživel v skrbeh in strahu, četrto dopoldne je pa vender-le srečno naložil petelinčka v klobuk in ga prinesel domov. O, sedaj je bil v malih nebesih! Tako mehko gnezdice mu je naredil za pečjo, da bi nobena koklja ne takega, pa posodico vode in skledico pšena je predenj postavil in čakal, da bi petelinček začel jesti. Pa ni hotel, samo čvkal je. Ni bilo drugače, da mu je odprl kljunček in ga pital. Resda je bil še precěj pripraven, ali — pišek se pri kokoši najprej in najbolje nauči jesti: to je bilo, še sedaj je in bođe bržkone vedno resnično. A toliko hrane je Albinček vender-le posilil svojemu petelinčku, da je živel, dasi so mati trdili, da mu bođe poginil. No, pa za petelinčka se niso tako močno bali, ker piščanci se kmalu privadijo jesti, ali to jim ni bilo všeč, da je bil Albinček zaradi njega ves raztrgan in ga je bilo treba šivati.

Petelinček je rasteł, vže mesec dnij je bil na Albinčkovem domu, pa se mu „roža“ (greben) ni še nič pokazala na glavi. Šest tednov — pa ni še nikoli zapel: jej, jej Albinček kaj bođe s petelinčkom? Nič, Albinček, hudega petelinčka ne boš imel, ampak — krotko piško. „To je piška, ne pa petelinček,“ povedali so mu mati, istotako so razsodili sosedovi in Albinčkov petelinček je bil zares — piška.

Mi pa stržemo Albinčku korenček, češ, Albinček, kje je tvoj petelinček? Le nikar ne nasajaj vranam; s hudim petelinčkom ne bođe nič, saj si že sam poskusil. — I, i, petelinček — ha, ha!

Šaloljub.

Gòrski cvet.

V planini evèl je pisan cvet,
Ob njem šumèl je val,
Hitèl je v daljni božji svet
Od doma sivih skal.

S pogórja v daljni božji svet
Hitèl je bistri val,
Kraj njega evèl je pisan cvet
Ob vzožji sivih skal.

„O čuj me, čuj, studeni val:
S seboj me vzemi v svet,
Sicer v samoti sivih skal
Dehtèč ovenem cvet.“

Zažuborí ob bregu val,
Iz tal izruje cvet,
Zanése ga od sivih skal
Med daljni božji svet.

Zamrl je v dolu gòrski cvet —
Zamóril ga je val,
Ki nesel ga je v daljni svet
Od doma sivih skal . . .

Jos. Vole.

